

SARAH PEARSE

—

UTOČIŠTE

NAKLADNIK

Egmont d.o.o.
Višnjevac 3, Zagreb

ZA NAKLADNIKA

Bruno Barbić

UREDNIKA

Sanja Gojanović

LEKTURA

Mirjana Paić Jurinić

KOREKTURA

Paula Lesički

GRAFIČKO OBLIKOVANJE

Blid

DIZAJN KORICA

Studio 2M d.o.o.

TISAK

Grafički zavod Hrvatske d.o.o.
Zagreb, listopad 2022.

NASLOV IZVORNICA

The Retreat

Copyright © Sarah Pearse Ltd 2022
za hrvatsko izdanje Egmont d.o.o., 2022. by agreement
with Johnson & Alcock Ltd.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige
ne smije biti objavljen ili pretisnut bez prethodne
suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.
ISBN: 978-953-13-2420-2

CIP zapis dostupan u računalnome katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001151063.

SARAH PEARSE

UTOČIŠTE

S engleskoga prevela
Ira Martinović

PULS

Za moju mamu

*»Možeš biti i kralj i smetlar,
ali na kraju svi mi moramo zaplesati s Koscem«.*

Posljednje riječi osuđenog ubojice
Roberta Altona Harrisa

PROLOG

Ljeto 2003.

Thein vrisak propara čistinu i prestraši jato ptica, koje odleprša u vihoru nemirnih krila.

Taj zvuk nije ljudski; prodoran je i očajan, vrisak koji preokrene želudac i sledi krv u žilama svakome tko ga čuje.

Trebala je čekati da se vrate u kamp. Rekao joj je da čeka.

Ali Thea je inzistirala. U ovih pola sata otkako su se iskrali iz kampa da malo budu sami, popila je tri piva i više nije mogla izdržati. — Ne gledaj me tako, ti si kriv; ponio si previše piva. Ako nekoga vidiš, viči...

Smijući se, odmaknula se nekoliko koraka i pažljivo namjestila da Ollie vidi samo vrhove njezinih bijelih balerinki. Tanki mlaz je potekao prašnjavim tlom.

Vrisak se ponovio, glasniji.

Ollie se na tren sledi, ali tad mu proradi instinkt: baci se u akciju, trčeći prema njoj. Ali, gotovo odmah se ukipi na mjestu, bacajući oko sebe oblačić prašine.

Čuje kretanje: nečije korake kroz isprepletene grančice.

Sjena litica nad njima, po kojima je otok dobio ime, krije uljeza, ali Ollie odmah primijeti da ta osoba nije iz njihovog kampa. Ne nosi kratke hlače i majicu kratkih rukava kao

djeca, ni živu zelenu odoru kakvu nosi osoblje, nego nešto bezlično i tamno.

Olliejev pogled pobjegne prema Thei. Sad je vidi kako se očajnički koprcu u grmlju.

Želi se pomaknuti s mjesta, želi nešto poduzeti, ali tijelo mu je skamenjeno. Samo zuri, dok mu srce tutnji s grudima — bubnja snažnim pokretima kao da se sudara s rebrima.

Vidi silovit metež kretnji, a tad začuje zvuk: neki oštar, tekući zvuk gnječenja i loma.

Takav zvuk nije nikada čuo.

Ollie zaklopi oči. Zna da je ono Thea, ali u mislima je pretvara u nešto drugo. U lutku. U marionetu.

Sve, samo ne živo biće.

Otvori oči i vidi da je potočić na tlu sad tamniji, gušći.

Krv.

Račva se na dva dijela — poput zmijskog jezika.

Još jedan udarac: ovoga puta brži, okrutniji, ali Ollie ga jedva čuje. Ne čuje ni Thein vrisak — zatumljen, isprekidan, kao da joj je zapeo u grlu — jer već bježi.

Utrči u šumu i krene prema uvali koju su on i Thea otkrili jučer, dok su drugi pripaljivali vatru. Dok su se oboje pretvarali da će samo malo zastati da porazgovaraju i popiju pivo, oboje su znali da ih čeka nešto više.

Njegova ruka na mekanoj pruži kože nad njezinim hlačama, njezine usnice priljubljene uz njegove...

Ovo je previše. Ollie ubrza. Ima osjećaj da trči žmi-reći — sunce na zalasku treperi kroz krošnje nad njime, ali njegove oči ne vide ništa osim mutnih obrisa krošnji i sivosmeđega lišća na tlu. Tenisice mu proklizavaju na suhom tlu skliskom poput blata.

Majica mu zapinje za trnovite grane. Jedna ga ogrebe po ruci, raspara mekanu kožu zapešća. Krv se probije do površine — iskrzana linija crvenih kapljica stvori se na koži.

Ima osjećaj da je sve ovo već prošao — da je sve ovo *déjà vu* ili san, jedna od onih paničnih mora iz kakve se čovjek probudi zadihan i znojan i dugo je se ne može osloboditi.

Nakon nekoliko metara drveće se prorijedi, šumsko tlo nestane i zamijene ga pijesak i stijene, spljoštene naslage prašnjavog vapnenca nalik na slonovu kožu. Stigao je do stuba koje je Thea jučer otkrila, tek nekoliko dasaka zabijenih u utabanu zemlju. Sa svakim korakom sve više ubrzava i mora se nagnuti unatrag da ne padne.

Kad stigne do dna, skoči na pijesak i potrči prema maloj izbočini na kojoj su on i Thea sinoć ležali, sa zabranjenim pivom u rukama.

Ollie se baci na sve četiri i spusti leđa da može ući. Kad se uvuče pod izbočinu sjedne, privuče koljena pod bradu i pokuša smiriti disanje. Udah, izdah. Udah, izdah. Samo se smiri. Samo se stišaj.

Ali, tijelo ga ne sluša; potresaju ga siloviti drhtaji koje ne može obuzdati.

Ollie prekrije uši dlanovima kao da će pritisak ušutkati vriske koji mu još odjekuju u glavi. Ali, sad ga više ne progoni samo zvuk, nego i slika: Theino tijelo kako se svija, pada — kao da je lutka na koncima koju lutkar naglo i grubo vuče.

Tresne šakama o stijenu nad sobom. Udari je opet, pa opet, sve dok mu se koža ne razdere, a krv poteče.

Dlanovi su mu crveni od razmazane krvi, tijelo mu para snažna bol za koju se pokušava uhvatiti da ne misli ni na što drugo, ali ne uspijeva.

Istina je glasnija od boli.

Ostavio ju je. Napustio ju je. Pobjegao je.

Ollie gurne glavu među koljena i uzdahne, dugo i drhtavo.

Prolaze minute, ali nitko se ne približava. Pada mrak, zna Ollie. Posljednje zrake sunca su gotovo nestale, pijesak pred njim već je u sjeni.

Čekat će još malo, odluči, a onda će se pokušati vratiti u kamp. Dok minute prolaze Ollie se nekako napola uspije uvjeriti da je sve to šala, da se Thea udružila s dečkima da ga zeznu. Grčevito se uhvati te misli: vratit će se u kamp i zateći je ondje, a ona će mu se smijati jer je pobjegao kao klinac.

Nekoliko minuta poslije ispuzi ispod izbočine. Uspravi se i oprezno ogleda uokolo, ali plaža je prazna. Ne vidi nikoga.

Trčeci natrag šumom, još se drži one misli: *Ovo je šala. Thea je dobro.* Čim stigne do čistine, zna da nije tako. Onaj tamni mlaz od maloprije sad je rijeka krvi što se slijeva vijugavom šumskom stazom.

Ollie je pokuša pogledati, ali nikako ne može gledati dalje od njezinih bijelih balerinki, koje su sad prošarane crvenim prugama.

Ovo nije stvarno. Ne Thea. Nije moguće da je...

Okrene se, osjećajući da mu žuč nadire jednjakom.

A tad primijeti nešto na tlu, na prljavom i prašnjavom sloju suhog lišća.

Izduljen kamen dugačak tridesetak centimetara. Površina mu je pretežno iskrzana, gruba od udaraca valova i pijeska, ali na nekim mjestima glatka i zaobljena.

Ollie čučne i podigne ga. Topao je i hrapav na dodir. Nekako mu je poznat, razmišlja Ollie, okrećući ga među prstima.

Tada mu sine i prestane ga okretati.

Ollie nagne glavu unatrag i pogleda uvis, prema litici nad sobom. Ponovno pogleda kamen u ruci.

Gleda čas jedno, čas drugo, dok mu se pogled ne zamuti.

Shvati da ne drži običan kamen.

Njegove obline i obrisi izgledaju kao litica nad Olliejem. Košćeva stijena.

Četvrtak, 10.00, 2021.

@explorewithjo

— Dakle, vraćamo se kao što smo najavili... Na plaži smo, čekamo brod koji će nas prevesti do hotela, i tek sad shvaćamo koliko je otok Cary zapravo daleko... Mislim da nas čeka najmanje dvadeset minuta plovidbe — Jo okrene kameru mobitela sa svoga lica na more, prema otoku koji se nazire u daljini.

— Mnogo vas pitalo me što je Lumen, pa da vam objasnim o čemu je riječ. Lumen je luksuzno odmaralište, wellness utočište na ovom divnom otoku koji sam vam upravo pokazala, pred obalom južnog Devona. Projektanta je nadahnuo legendarni meksički arhitekt Luis Barragán, pa nas čekaju raskošne vile u bojama slatkiša, smještene u šumi i s pogledom na more. Lumen ima mnogo toga posebnoga, recimo paviljon za jogu na otvorenome, bazen sa staklenim dnom i totalno ludu ljuljačku na dugačkoj užadi nad morem s koje se skače ravno u more. Najbolji dio je luksuzna vila na privatnom otočiću — savršena za medeni mjesec. Nisam je se uspjela dočepati, jer je rezervirana, ali izgleda fantastično. Danas vas vodim sa sobom na veslanje u kajaku, ali ovdje se možete baviti i *paddleboardingom*, meditacijom, *hydrofoil surfom* i još svime i svačime — malo zastane. — A sad malo horora. Obožavam prošlost ovog mjesta. Vidite onaj dio litice koji strši s boka otoka, odavde se jedva vidi, ali ipak. Po njoj je otok dobio ime: Košćeva stijena. Jezivo, ha? Mještani kažu da je otok uklet. Čini se — Jo nastavi tiše, gotovo šapatom — da je ta litica simbol smrti. U vrijeme kuge su tamo ostavljali ljude da umru. Navodno njihove duše još uvijek lutaju onuda i naći će spokoj tek kad Kosac nađe novu žrtvu. Tko predugo ostane ondje, prvi je na redu...

Jo okrene kameru prema svom licu, zgrčenome u glumljeni užas. — Jezivo, jelda? A to još nije sve. Na otoku je bila i škola, koja je izgorjela. Nitko se nije bavio njome dok tamo u devedesetima nisu otvorili izviđački centar. Sve bi

to bilo lijepo i krasno da 2003. nije ondje pobijena grupa tinejdžera. Ubio ih je domar, Larson Creacher — Jo se opet stiša. — Jesam grozna ako kažem da mi je otok zbog toga samo još zanimljiviji?

1.

Prvi dan

Dok Elin Warner trči, zrak se za nju lijepi poput žvakaće gume koja joj se zavukla u kosu i oči.

Tek je šest ujutro, ali vrućina se već diže od pločnika poput zida, jer nema ni daška vjetra da je rastjera.

Trči stazom uz more, South West Coast Path, koja je s obje strane obrubljena kućama, raskošnim vilama u viktorijskom i talijanskom stilu rasutim po brežuljcima. Blistave sunčeve zrake prate je cijelim putem dok trči pored kuća, primjećujući svoj odraz u prozorima — kratka plava kosa strši poput busena, skače uvis sa svakim korakom i vraća joj se na lice.

Pročelja kuća izgledaju zbog vrućine nestvarno, uglovi su im zamućeni. Travnjaci su sasušeni, požutjeli — trava nije samo prestala rasti, nego vene i umire, prošarana golim mjestima nalik na kraste.

I prije je bilo vrućih ljeta, ali ne ovakvih: tjedni sunca, visokih temperatura koje ruše rekorde. Novine nižu sliku za slikom raspuklog asfalta na autocestama, klišeje poput jaja pečenih na usijanim poklopcima motora automobila. Prognoza je najavila zahlađenje prije nekoliko tjedana, ali nije došlo. Sunce i dalje caruje. Živci su sve tanji, ljudi su na rubu živčanog sloma.

Elin se još koliko-toliko drži, ali njezin unutarnji krajo-lik u kontrastu je s vanjskim. Sa svakim danom ta nesnosna vrućina u njoj pobuđuje suprotan osjećaj: ledeni val straha.

Taj joj strah noću ne da spavati; jedne te iste misli koje za sobom vuku strategije kontrole: trčanje, beskrajnu tjelovježbu. Proteklih nekoliko tjedana donijelo je eskalaciju — dulje rute, sati trčanja, tajne staze. *Samobičevanje*.

A sve to jer je njezin brat Isaac spomenuo da mu se javio njihov otac.

Još koji metar i s lijeve strane kuće zamijeni tratina. Priobalna staza teče iza nje, priljubljena uz strmu liticu.

Elin siđe s asfalta i zaleti se prema stazi.

Želudac joj se zgrči.

Stazu ne prati ograda; Elin samo metar tla dijeli od četrdeset metara visoke litice do stijena pored mora, ali ta joj je staza draga — između nje i mora nema kuća. Ništa ne zaklanja pogled: s desne strane je Brixham, s lijeve Exmouth. Vidi samo plavetnilo — more je tamnije, poput tinte, u odnosu na pastelno jutarnje nebo.

Sa svakim korakom Elin osjeća vrelinu tla kroz potplate tenisica. Na tren se zapita što bi bilo da ne stane: bi li naposljetku implodirala — poput motora koji se pregrijao — ili bi samo nastavila unedogled.

U napasti je da trči dok joj misli ne presuše, dok se ne prestane tjerati da izdrži još samo malo — jer točno tako se katkad osjeća: kao da se mora prečvrsto držati za stvarnost da je ne izgubi. Jedan pogrešan korak i propast će u provaliju.

Na vrhu brda Elin uspori; bedra je peku, žare od naku-
pljene mliječne kiseline. Zaustavi brojač na Fitbitu i pritom primijeti sivi auto kako se penje prema vrhu. Vozi brzo, motor hropće i tjera galebove koji se hrane pregaženom životinjom na cesti.

Promatrajući auto, Elin shvati da su joj poznati i boja i oblik. Sigurna je da je to Steed, detektiv kojega su joj privremeno poslali da joj pomogne. Projuri mimo nje; zamagljena prašnjava hrpa metala za kojom štrca šljunak. Elin na tren

ugleda Steedov profil: malo povijen nos, naglašena brada, plava kosa počesljana u šiljke i gelom natjerana na poslušnost.

Nešto u izrazu njegova lica izbije iz Elin i posljednji dah. Odmah shvati što: mirna napetost kakvu donosi samo adrenalin.

Steed radi. Na zadatku je.

Auto se zaustavi u podnožju litice. Steed naglo otvori vrata i zatrči se prema plaži.

Elin izvadi mobitel iz džepa kratkih hlača i pogleda zaslon. *Nema propuštenih poziva. Nešto se događa malo dalje od mene, a oni su poslali Steeda.*

U njoj se probude poznate brige; iste one koje je mòre otkako su Odjel za ljudske resurse i Anna, njezina šefica, odlučili da nije spremna potpuno preuzeti dužnosti nakon stanke u karijeri.

Steed je toliko daleko da ga jedva vidi, ali vidi da je sve bliže plaži. Elin prebaci težinu s jedne noge na drugu. Zna da bi bilo najbolje da se drži plana — da otrči kući na doručak s Willom — ali ponos joj ne da mira.

Spuštajući se brdom najbrže što može, protrči pored Steedova auta i preko ceste. Drugih vozila nema; samo jedna mačka koja se lijeno vuče asfaltom, prugasti narančasti trbuh gotovo joj dodiruje tlo. Elin pretrči preko sasušene trave i stigne do plaže. Steedu nema ni traga.

Krene lijevo, uz obalu, i prođe pored restorana na metalnim potpornim stupovima koji strši nad plažom. Izgleda rustikalno, a ime mu je ispisano na ploči naplavljena drva. *The Lobster Pot*. Zatvoren je. Terasa je sinoć vjerojatno bila puna života; lanci žaruljica bacali su blistavo svjetlo na boce vina u kanticama s ledom, košarice blistavih školjaka i prženog krumpira.

Malo dalje, pod terasom restorana, ugleda Steeda. Kleči na pijesku, mišići mu napinju košulju. Elin na njemu uvijek prvo primijeti tjelesnu snagu, ali i kontrast: čvrsto tijelo isklesano vježbom i nježne crte lica; teške vjeđe, senzualne oči,

pune usne. Jedan je od onih rijetkih muškaraca koje žene istovremeno žele zaštititi i od kojih žele zaštitu.

Lako su uspostavili dobar radni odnos. Mlađi je od nje, u kasnim dvadesetima, ali nema onu razmetljivost kakvu katkad posjeduju muškarci njegovih godina. Pronicljiv je, zna postaviti pravo pitanje i krasi ga rijetko visoka razina emocionalne inteligencije.

Uz njega stoji neka žena. Izgleda kao da je u kasnim četrdesetima, visoka je i mišićava. Još nosi plavu kapu za plivanje iste boje kao i kupači kostim, a tanka guma naglašava oblik njezine glave. Iako je vruće, žena drhturi; cupka s noge na nogu nervoznim ritmom.

Steed se okrene, a kad se pomakne, Elin ugleda nogu na pijesku — ispruženi blijedi list na koji su se zalijepili komadići morske trave nalik na salatu.

Elin se nesvjesno pomakne da bolje vidi tijelo.

Tinejdžer. Gadne rane — razrezano lice, grudi, noge. Odjeća je gotovo potpuno razderana; polo majica poderana po šavu, preko grudi.

Elin priđe bliže, ali vid joj se zamuti; zrak je gust poput sirupa i jednako mutan. Priđe još korak bliže i shvati što gleda.

Glasno zadrži dah.

Na taj zvuk Steed se naglo okrene prema njoj i zatečeno je pogleda. — Elin? — kaže oklijevajući. — Zašto si...

Ali, ostatak riječi rastopi se u zraku. Elin potrči.

Sad zna zašto nisu pozvali nju, nego Steeda.

Naravno.